ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 4ης Ιουνίου 2015*

«Πρόσβαση στα έγγραφα — Απόφαση 2004/258/ΕΚ — Συμφωνία ανταλλαγής της 15ης Φεβρουαρίου 2012 μεταξύ της Ελλάδας και της ΕΚΤ και των εθνικών κεντρικών τραπεζών του Ευρωσυστήματος — Παραρτήματα Α και Β — Μερική άρνηση προσβάσεως — Δημόσιο συμφέρον — Νομισματική πολιτική της Ένωσης και ενός κράτους μέλους — Οικονομικά της ΕΚΤ και των εθνικών κεντρικών τραπεζών του Ευρωσυστήματος — Σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Ένωση»

Στην υπόθεση Τ-376/13,

Versorgungswerk der Zahnärztekammer Schleswig-Holstein, με έδρα το Κίελο (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τους O. Hoepner και D. Unrau, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), εκπροσωπούμενης από τους A. Sáinz de Vicuña Barroso, S. Lambrinoc και K. Laurinavičius, επικουρούμενους από τους H.-G. Kamann και P. Gey, δικηγόρους,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο του προέδρου της τελευταίας αυτής και με την οποία απορρίφθηκε μερικώς αίτημα περί προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της «Exchange agreement dated 15 February 2012 among the Hellenic Republic and the European Central Bank and the Eurosystem NCBs listed herein» (Συμφωνία ανταλλαγής της 15ης Φεβρουαρίου 2012, μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και των εθνικών κεντρικών τραπεζών του Ευρωσυστήματος τις οποίες η συμφωνία αυτή απαριθμεί),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. Berardis, πρόεδρο, O. Czúcz (εισηγητή) και A. Popescu, δικαστές,

γραμματέας: J. Weychert, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Δεκεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς και προσβαλλόμενη απόφαση

1 Κατόπιν εντάσεων σε ορισμένους τομείς των χρηματοπιστωτικών αγορών, ειδικότερα σε ορισμένες αγορές κρατικών ομολόγων της ευρωζώνης, στις 10 Μαΐου 2010, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) αποφάσισε και ανακοίνωσε δημόσια ότι έπρεπε να θεσπιστεί ένα προσωρινό πρόγραμμα για τις αγορές τίτλων, με σκοπό την αποκατάσταση της ορθής λειτουργίας του μηχανισμού μεταδόσεως της νομισματικής πολιτικής, ήτοι της διαδικασίας με την οποία οι αποφάσεις νομισματικής πολιτικής επηρεάζουν την οικονομία γενικώς και το επίπεδο των τιμών ειδικότερα.

2 Στις 14 Μαΐου 2010 η ΕΚΤ εξέδωσε την απόφασή της 2010/281/ΕΕ, της 14ης Μαΐου 2010, σχετικά με τη θέσπιση προγράμματος για τις αγορές τίτλων (ΕΚΤ/2010/5) (ΕΕ L 124, σ. 8). Το πρόγραμμα για τις αγορές τίτλων (Securities Markets Programme, στο εξής: SMP) παρείχε τη δυνατότητα στην ΕΚΤ και στις εθνικές κεντρικές τράπεζες (στο εξής: ΕθνΚΤ) του Ευρωσυστήματος να πραγματοποιούν άμεσες παρεμβάσεις στις ιδιωτικές και τις δημόσιες αγορές ομολόγων της ζώνης του ευρώ.

3 Το SMP εφαρμόστηκε από τους διαχειριστές χαρτοφυλακίων του Ευρωσυστήματος μέσω παρεμβάσεων υπό τη μορφή αγοράς κρατικών ομολόγων σε ευρώ σε δευτερογενείς αγορές. Στο πλαίσιο του εν λόγω SMP, η ΕΚΤ αγόρασε ελληνικά κρατικά ομόλογα, ιδίως, μεταξύ Μαΐου 2010 και Μαρτίου 2011, καθώς και μεταξύ Αυγούστου 2011 και Φεβρουαρίου 2012.

4 Με τη συμφωνία ανταλλαγής της 15ης Φεβρουαρίου 2012 μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος τις οποίες η συμφωνία αυτή απαριθμεί (στο εξής: συμφωνία ανταλλαγής), η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος αντάλλαξαν ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου που κατείχαν έναντι νέων ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου. Τα τελευταία αυτά έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά όσον αφορά την ονομαστική αξία, το ονομαστικό επιτόκιο, τις ημερομηνίες πληρωμής των τόκων και τις ημερομηνίες επαναγοράς με τα αρχικά ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου.

5 Τον Μάρτιο του 2012, στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα στην αναδιάρθρωση του ελληνικού εθνικού χρέους, αναδιαρθρώθηκαν ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου. Η αναδιάρθρωση αυτή δεν επηρέαζε τα νέα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου που κατείχαν η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ που μνημονεύονται στη σκέψη 4 ανωτέρω. Ο προσφεύγων, ο Versorgungswerk der Zahnärztekammer Schleswig-Holstein, φορέας πρόνοιας του Συλλόγου οδοντιάτρων του Schleswig-Holstein, που είναι κάτοχος ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου, δεν συναίνεσε στην πρωτοβουλία συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα και προέβαλε τα δικαιώματά του κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας στο πλαίσιο προσφυγής. Εκτιμά ότι το ζήτημα του μέτρου στο οποίο η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος κατείχαν ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου κατά τον χρόνο της αναδιαρθρώσεως του ελληνικού εθνικού χρέους στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα έχει ιδιαίτερη σημασία για την προσφυγή του.

6 Στις 6 Σεπτεμβρίου 2012 η ΕΚΤ αποφάσισε να τερματίσει το SMP. Ανέφερε ότι η ρευστότητα που χορηγήθηκε μέσω του SMP θα εξακολουθούσε να απορροφάται όπως και κατά το παρελθόν και ότι οι τίτλοι που απέμεναν στο χαρτοφυλάκιο που συνδέεται με το SMP θα διακρατούνταν μέχρι τη λήξη. Ανήγγειλε επίσης τα τεχνικά χαρακτηριστικά των οριστικών νομισματικών συναλλαγών στις δευτερογενείς αγορές των κρατικών ομολόγων (στο εξής: ΟΜΤ), οι οποίες συνιστούσαν ενδεχόμενα μελλοντικά μέτρα νομισματικής πολιτικής.

7 Με έγγραφο της 15ης Μαρτίου 2013, ο προσφεύγων ζήτησε από την ΕΚΤ πρόσβαση στο «παράρτημα» της συμφωνίας ανταλλαγής.

8 Με έγγραφο της 16ης Απριλίου 2013, η ΕΚΤ απάντησε στο αίτημα αυτό. Διευκρίνισε ότι η συμφωνία ανταλλαγής είχε μεταξύ άλλων τα παραρτήματα Α και Β και περιέγραψε το περιεχόμενό τους. Καταρχάς, όσον αφορά το παράρτημα Α, η ΕΚΤ ανέφερε ότι παρουσίαζε, υπό μορφή πίνακα, τα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου που είχε αγοράσει η ίδια και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος στο πλαίσιο του SMP. Ο πίνακας αυτός περιελάμβανε τέσσερις στήλες, όπου αναγράφονταν η περιγραφή των τίτλων, ο αριθμός της ταυτότητάς τους, ο συνολικός όγκος του SMP και ο τόπος διενέργειας. Η ΕΚΤ ανέφερε επίσης ότι η συνολική αξία των ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου που απαριθμούνται στο παράρτημα Α ανερχόταν στα 42 732 860 000,00 ευρώ. Εν συνεχεία, εξέθεσε ότι το παράρτημα Β αποτελείται από δύο μέρη. Το μέρος Ι καθορίζει τους χρηματοοικονομικούς όρους των νέων ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου και περιλαμβάνει πέντε στήλες, οι τέσσερις εκ των οποίων αναφέρουν τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Α και η πέμπτη την ονομαστική αξία σε ευρώ. Η ονομαστική αξία των νέων ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου που απαριθμούνται στο παράρτημα Β ανέρχεται επίσης στα 42 732 860 000,00 ευρώ. Το μέρος ΙΙ καθορίζει τους λοιπούς όρους των νέων ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου, όπως είναι η βάση υπολογισμού των τόκων, οι ημερομηνίες καταβολής των τόκων, ο φορέας πληρωμής, η διαβάθμιση, η διαπραγμάτευση κ.λπ. Περαιτέρω, η ΕΚΤ εξήγησε ότι τα νέα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου είχαν τα ίδια χαρακτηριστικά με τα αρχικά ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου όσον αφορά την ονομαστική αξία, το επιτόκιο των τοκομεριδίων, τις ημερομηνίες καταβολής των τόκων και τις ημερομηνίες εξόφλησης και δεν περιλαμβάνονταν στον κατάλογο των επιλέξιμων τίτλων που αποτέλεσαν αντικείμενο αναδιαρθρώσεως στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα. Κατά τα λοιπά, η ΕΚΤ απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος στον βαθμό που ζητούσε την πρόσβαση στις λεπτομερείς και αναλυτικές πληροφορίες που περιέχονταν στα παραρτήματα Α και Β.

9 Στις 19 Απριλίου 2013 ο προσφεύγων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση στην ΕΚΤ, στην οποία περιορίστηκε να ζητήσει την πρόσβαση στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής.

10 Με έγγραφο της 22ας Μαΐου 2013, η ΕΚΤ γνωστοποίησε αποσπάσματα των παραρτημάτων Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής επιβεβαιώνοντας την περιγραφή των εν λόγω παραρτημάτων που περιεχόταν στο από 16 Απριλίου 2013 έγγραφό της. Κατά τα λοιπά, απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση. Στο πλαίσιο αυτό, ανέφερε ότι η άρνηση γνωστοποιήσεως των λεπτομερών και αναλυτικών πληροφοριών σχετικά με τα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου που κατείχαν η ίδια και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος στηριζόταν στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη, τρίτη και έβδομη περίπτωση, της αποφάσεώς της 2004/258/ΕΚ, της 4ης Μαρτίου 2004, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ/2004/3) (ΕΕ L 80, σ. 42), όπως τροποποιήθηκε με την απόφασή της 2011/342/ΕΕ, της 9ης Μαΐου 2011, που τροποποιεί την απόφαση ΕΚΤ/2004/3 (ΕΚΤ/2011/6) (ΕΕ L 158, σ. 37) (στο εξής: τροποποιηθείσα απόφαση 2004/258). Η άρνηση αυτή ήταν δικαιολογημένη λόγω της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τη νομισματική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ενός κράτους μέλους, εν προκειμένω της Ελληνικής Δημοκρατίας, τα οικονομικά της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος και τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Ένωση.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Ιουλίου 2013, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

12 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (ένατο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

13 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας τα οποία προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, στις 28 Οκτωβρίου 2014, το Γενικό Δικαστήριο απηύθυνε γραπτές ερωτήσεις στον προσφεύγοντα και στην ΕΚΤ. Ο προσφεύγων και η ΕΚΤ απάντησαν στις γραπτές αυτές ερωτήσεις εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

14 Στο πλαίσιο της διεξαγωγής αποδείξεων που προβλέπει το άρθρο 65 του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Γενικό Δικαστήριο, με διάταξη της 3ης Νοεμβρίου 2014, διέταξε την ΕΚΤ να προσκομίσει τα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής. Η ΕΚΤ συμμορφώθηκε προς το μέτρο αυτό εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Σύμφωνα με το άρθρο 67, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα επίμαχα παραρτήματα δεν κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα.

15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 10ης Δεκεμβρίου 2014.

16 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει «την απόφαση της [ΕΚΤ] της 16ης Απριλίου 2013, ως έχει κατόπιν της αποφάσεως της 22ας Μαΐου 2013 […], στον βαθμό που δεν έχει ήδη ικανοποιηθεί το αίτημα περί προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της [συμφωνίας ανταλλαγής)»·

— να καταδικάσει την ΕΚΤ στα δικαστικά έξοδα.

17 Η ΕΚΤ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

1. *Επί του παραδεκτού της προσφυγής συνολικά*

18 Χωρίς να προβάλει τύποις ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής. Ισχυρίζεται ότι, προτού υποβάλει τις αιτήσεις προσβάσεως στα παραρτήματα της συμφωνίας ανταλλαγής επ' ονόματι του προσφεύγοντος, ο δικηγόρος αυτού είχε ήδη υποβάλει τις αιτήσεις αυτές ιδίω ονόματι. Οι αιτήσεις αυτές, που ήταν ουσιαστικά πανομοιότυπες με εκείνες που υποβλήθηκαν επ' ονόματι του προσφεύγοντος, απορρίφθηκαν. Δεδομένου ότι ο δικηγόρος του προσφεύγοντος παραιτήθηκε της προσφυγής κατά της απορρίψεως αυτής (υπόθεση T-70/13) στις 15 Μαρτίου 2013, ήτοι κατά την ίδια ημερομηνία με εκείνη της καταθέσεως της αιτήσεως προσβάσεως επ' ονόματι του προσφεύγοντος, η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

19 Συναφώς, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, εξετάζοντας τις αιτήσεις που ο δικηγόρος του προσφεύγοντος υπέβαλε επ' ονόματι του προσφεύγοντος, η ΕΚΤ δεν προέβαλε ούτε τον υπερβολικό ή καταχρηστικό χαρακτήρα αυτών ούτε την ισχύ του δεδικασμένου. Αντιθέτως, με τις αποφάσεις της της 16ης Απριλίου και της 22ας Μαΐου 2013, απέρριψε τις αιτήσεις του προσφεύγοντος επί της ουσίας.

20 Ως αποδέκτης των αποφάσεων αυτών, ο προσφεύγων δικαιούται να ασκήσει προσφυγή κατά των εν λόγω αποφάσεων. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση προς τα όσα υποστηρίζει η ΕΚΤ, το δικαίωμα του προσφεύγοντος να ασκήσει προσφυγή κατά των εν λόγω αποφάσεων δεν δύναται να επηρεαστεί από ενδεχόμενο απαράδεκτο της αιτήσεώς του ενώπιον της ΕΚΤ, ούτε από την παραίτηση άλλου προσφεύγοντος σε άλλη υπόθεση της οποίας επιλήφθηκε το Γενικό Δικαστήριο.

21 Επομένως, η αιτίαση αυτή περί απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

2. *Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως του εγγράφου της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013*

Επί του παραδεκτού

22 Η ΕΚΤ ισχυρίζεται ότι το πρώτο κεφάλαιο του αιτητικού που αφορά την ακύρωση της «αποφάσεως της ΕΚΤ της 16ης Απριλίου 2013 όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013» είναι απαράδεκτο. Ο προσφεύγων δεν ανέφερε με επαρκή σαφήνεια την απόφαση της ΕΚΤ της οποίας ζητεί την ακύρωση. Τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος αυτού αφορούν τόσο την απάντησή της της 16ης Απριλίου 2013 όσο και εκείνη της 22ας Μαΐου 2013.

23 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατ' εφαρμογή του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς. Το στοιχείο αυτό πρέπει να εκτίθεται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο (απόφαση της 20ής Μαρτίου 2013, Nexans France κατά Entreprise commune Fusion for Energy, T-415/10, Συλλογή, EU:T:2013:141, σκέψη 49).

24 Εν προκειμένω, πρέπει να ληφθεί υπόψη το νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το αίτημα περί ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 6 και 7 της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258, μετά την απόρριψη της αρχικής αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα, ο αιτών μπορεί να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας από την εκτελεστική επιτροπή της ΕΚΤ να αναθεωρήσει τη θέση της τελευταίας αυτής. Λαμβάνοντας υπόψη τις διατάξεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από το αίτημα περί ακυρώσεως «της απαντήσεως της ΕΚΤ της 16ης Απριλίου 2013 όπως τροποποιήθηκε με την απάντηση της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013» προκύπτει ότι ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση της αναθεωρήσεως της αρχικής αποφάσεως και συνεπώς του εγγράφου της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων επιβεβαίωσε την ερμηνεία αυτή του ακυρωτικού του αιτήματος.

25 Εν αντιθέσει προς αυτό που ισχυρίζεται η ΕΚΤ, η επιβεβαίωση αυτή του προσφεύγοντος δεν μπορεί να θεωρηθεί προσαρμογή των αιτημάτων του. Συγκεκριμένα, από το δικόγραφο της προσφυγής προέκυπτε ήδη με επαρκή σαφήνεια ότι το αίτημα περί ακυρώσεως αφορούσε την απόφαση της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013.

26 Επομένως, η αιτίαση περί απαραδέκτου που αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013 πρέπει να απορριφθεί.

Επί του βασίμου

27 Προς στήριξη του ακυρωτικού του αιτήματος, ο προσφεύγων προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από ένσταση ελλείψεως νομιμότητας αφορώσα το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', έβδομη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258. Ο δεύτερος λόγος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αφορά το βάσιμο των εκτιμήσεων της ΕΚΤ.

28 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως πριν από τον πρώτο λόγο ακυρώσεως.

Επί του δευτέρου λόγου, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

29 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που καθιερώνεται στο άρθρο 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Προς στήριξη του λόγου αυτού, υποστηρίζει ότι οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα πρέπει να τυγχάνουν στενής ερμηνείας και εφαρμογής. Το θεσμικό όργανο που αρνείται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο οφείλει να εξηγεί σε ποιο βαθμό η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό θα μπορούσε συγκεκριμένα και πράγματι να θίξει το προστατευόμενο από εξαίρεση συμφέρον που προβάλλει βάσει της διατάξεως που επικαλείται. Εν προκειμένω, οι απαιτήσεις που προκύπτουν από την υποχρέωση αιτιολογήσεως είναι ιδιαιτέρως υψηλές λόγω της διακριτικής ευχέρειας της ΕΚΤ και του περιορισμένου δικαιοδοτικού ελέγχου των αποφάσεών της. Κατά τον προσφεύγοντα, το έγγραφο της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013 δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές.

30 Η ΕΚΤ αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

31 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, οι νομικές πράξεις είναι αιτιολογημένες.

32 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτή αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως. Η αιτιολογία της αποφάσεως πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου της Ένωσης που εξέδωσε την πράξη, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να μπορούν να κατανοήσουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης να μπορούν να ασκήσουν τον έλεγχό τους (απόφαση της 22ας Μαρτίου 2001, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-17/99, Συλλογή, EU:C:2001:178, σκέψη 35).

33 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις σχετικές απαιτήσεις πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, Αυστρία κατά Συμβουλίου, C-445/00, Συλλογή, EU:C:2003:445, σκέψη 49).

34 Η αιτιολογία του εγγράφου της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013 πρέπει να εξεταστεί με γνώμονα τη νομολογία αυτή.

35 Στο εν λόγω έγγραφο, καταρχάς, η ΕΚΤ υποστήριξε ότι η γνωστοποίηση των στοιχείων που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα έθιγε, πρώτον, την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις χρηματοπιστωτικές, νομισματικές και οικονομικές πολιτικές της Ένωσης και ενός κράτους μέλους, δεύτερον, τα οικονομικά της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος και, τρίτον, τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Ένωση και σε ένα κράτος μέλος και ότι η μερική άρνηση προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα ήταν συνεπώς δικαιολογημένη δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', δεύτερη, τρίτη και έβδομη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258.

36 Εν συνεχεία, η ΕΚΤ εξέθεσε λεπτομερέστερα τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι η γνωστοποίηση των στοιχείων αυτών θα μπορούσε να θίξει το δημόσιο συμφέρον.

37 Πρώτον, διευκρίνισε ότι δεν γνωστοποιούσε λεπτομερείς και αναλυτικές πληροφορίες σχετικά με τις παρεμβάσεις της στις αγορές, διότι τούτο θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα της νομισματικής πολιτικής της Ένωσης. Η εκτίμηση αυτή ισχύει κυρίως για τις αγορές τίτλων στο πλαίσιο του SMP, που συνιστούν πράξεις παρεμβάσεως. Η γνωστοποίηση της ακριβούς συνθέσεως του σχετικού με τον SMP χαρτοφυλακίου όσον αφορά τα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου θα αποκάλυπτε πληροφορίες σχετικά με τη στρατηγική και την τακτική που επιδιώκουν οι πράξεις παρεμβάσεως, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα ενδεχόμενων νέων πράξεων παρεμβάσεως της ΕΚΤ και, σε τελική ανάλυση, την αποτελεσματικότητα της νομισματικής πολιτικής. Στο πλαίσιο αυτό, η ΕΚΤ διευκρίνισε ότι η αγορά των ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου από την ίδια και από τις ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος στο πλαίσιο του SMP δεν επιδίωκε επενδυτικούς σκοπούς, αλλά σκοπό δημοσίου συμφέροντος, ήτοι τον σκοπό της διορθώσεως της δυσλειτουργίας συγκεκριμένων τομέων των αγορών τίτλων προκειμένου να αποκατασταθεί ένας κατάλληλος μηχανισμός μεταδόσεως της νομισματικής πολιτικής, καθόσον πρόκειται για ένα ουσιώδες συστατικό της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας και θεμελιώδη προϋπόθεση της αποτελεσματικότητας μιας νομισματικής πολιτικής. Χωρίς αποτελεσματική μετάδοση της νομισματικής πολιτικής, στο σύνολο της ζώνης του ευρώ, η χρηματοπιστωτική σταθερότητα θα απειλούνταν, όπως επίσης και η διατήρηση της ενιαίας νομισματικής ζώνης αυτής καθαυτήν.

38 Δεύτερον, η ΕΚΤ επέσυρε την προσοχή του προσφεύγοντος στο γεγονός ότι δεν είναι σύνηθες να γνωστοποιούν οι παράγοντες των χρηματοπιστωτικών αγορών την ακριβή σύνθεση του χρηματοπιστωτικού τους χαρτοφυλακίου, όταν τούτο θα μπορούσε να είναι δυσμενές για τα χρηματοοικονομικά συμφέροντά τους. Σύμφωνα με μια γενικώς αναγνωριζόμενη αρχή, η πλήρης διαφάνεια όσον αφορά ορισμένες απαιτήσεις θα αποδυνάμωνε τη θέση στην αγορά του δικαιούχου για μελλοντικές συναλλαγές, καθόσον τούτο θα παρείχε τη δυνατότητα σε τρίτους να προβλέψουν, βάσει της στρατηγικής χαρτοφυλακίου που ακολούθησε κατά το παρελθόν, τις μελλοντικές του ανάγκες και προτιμήσεις στον τομέα των επενδύσεων. Δεδομένου ότι οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος αποτελούν δημόσιου χαρακτήρα επενδυτές, το δημόσιο συμφέρον που αφορά τα οικονομικά της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος πρέπει να προστατεύεται και η γνωστοποίηση ορισμένων λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με τις πράξεις και τα ποσά που αναγράφονται στους ισολογισμούς τους πρέπει να είναι περιορισμένη.

39 Η αιτιολογία αυτή ικανοποιεί τις απαιτήσεις της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

40 Συγκεκριμένα, οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ που εκτίθενται στις σκέψεις 35 έως 38 ανωτέρω έδωσαν τη δυνατότητα στον προσφεύγοντα να γνωρίσει τη νομική βάση στην οποία είχε στηρίξει την απόρριψη της αιτήσεώς του προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής, ήτοι το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη, τρίτη και έβδομη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258, και τους λόγους για τους οποίους είχε θεωρήσει ότι μια γνωστοποίηση του περιεχομένου των εν λόγω παραρτημάτων θα έθιγε τη νομισματική πολιτική της Ένωσης και των κρατών μελών, τη χρηματοπιστωτική της κατάσταση και εκείνη των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος και τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Τα ίδια αυτά στοιχεία παρέχουν επίσης τη δυνατότητα στο Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει το βάσιμο των εκτιμήσεων της ΕΚΤ.

41 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω το συμπέρασμα αυτό.

42 Πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι το σύνολο της δραστηριότητας της ΕΚΤ υπηρετεί έναν δημόσιο σκοπό, η ΕΚΤ δεν μπορούσε να περιοριστεί στην επίκληση της δυσλειτουργίας συγκεκριμένων τομέων της αγοράς και του δημόσιου σκοπού των παρεμβάσεών της για να δικαιολογήσει την άρνηση της αρνήσεως της προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής.

43 Η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

44 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 35 έως 38 ανωτέρω, με το έγγραφό της της 22ας Μαΐου 2013, η ΕΚΤ δεν περιορίστηκε στην επίκληση των δημόσιων σκοπών των παρεμβάσεών της, αλλά εξέθεσε επίσης τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους η γνωστοποίηση των πληροφοριών που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β ενείχε τον κίνδυνο να θίξει την αποτελεσματικότητα ενδεχόμενων μελλοντικών μέτρων παρεμβάσεως καθώς και τη χρηματοπιστωτική της κατάσταση και εκείνη των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος.

45 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ δεν εξέθεσε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους οι πληροφορίες που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα μπορούσαν να θέσουν εν αμφιβόλω την αποτελεσματικότητα μελλοντικών μέτρων παρεμβάσεως, ενώ, αφενός, το SMP είχε ήδη λήξει και, αφετέρου, δεν ζητούσε πληροφορίες αφορώσες ευθέως το SMP, αλλά αποκλειστικά πληροφορίες περιεχόμενες στη συμφωνία ανταλλαγής.

46 Η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

47 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 35 έως 38 ανωτέρω, με την απόφασή της της 22ας Μαΐου 2013, η ΕΚΤ ανέφερε ότι οι πληροφορίες που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα παρακινούσαν τους παράγοντες της αγοράς όχι μόνο να αναλύσουν την τακτική και τη στρατηγική στις οποίες στηρίζονται οι παρεμβάσεις που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο του SMP, αλλά επίσης να προβλέψουν την τακτική και τη στρατηγική που θα ακολουθούσαν ενδεχόμενες μελλοντικές παρεμβάσεις, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα των τελευταίων αυτών.

48 Τρίτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι αναφορές στη «δυσλειτουργία συγκεκριμένων τομέων της αγοράς» και στον «μηχανισμό μεταδόσεως» στον τομέα της νομισματικής πολιτικής, τις οποίες η ΕΚΤ χρησιμοποίησε στο πλαίσιο της αιτιολογίας της, δεν ήταν αρκούντως σαφείς.

49 Η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

50 Συγκεκριμένα, σε αντίθεση προς τα όσα ισχυρίζεται ο προσφεύγων, η ΕΚΤ δεν ήταν υποχρεωμένη να εξηγήσει περισσότερο τις εκφράσεις «δυσλειτουργία συγκεκριμένων τομέων της αγοράς» και «μηχανισμός μεταδόσεως», που χρησιμοποιούνται στο έγγραφό της της 22ας Μαΐου 2013. Καταρχάς, όσον αφορά την έκφραση «δυσλειτουργία συγκεκριμένων τομέων της αγοράς», πρέπει να υπομνησθεί ότι ήταν δημοσίως γνωστό ότι, από τις αρχές του 2010, η Ένωση είχε υποστεί την κρίση δημόσιου χρέους και ότι είχαν εκδηλωθεί εντάσεις σε ορισμένες αγορές του δημόσιου χρέους της ζώνης του ευρώ, μεταξύ άλλων λόγω των αυξανόμενων ανησυχιών της αγοράς όσον αφορά την βιωσιμότητα των δημοσίων οικονομικών σε σχέση με τα πολύ υψηλά δημοσιονομικά ελλείμματα, ειδικότερα στην Ελλάδα. Ήταν επίσης γνωστό ότι οι εντάσεις αυτές είχαν διαδοθεί και σε άλλους τομείς των χρηματοπιστωτικών αγορών και ότι η ΕΚΤ είχε εξαγγείλει το SMP προκειμένου να βελτιώσει την αποτελεσματικότητα του μηχανισμού μεταδόσεως της νομισματικής πολιτικής. Εν συνεχεία, όσον αφορά την εκ μέρους της ΕΚΤ χρησιμοποίηση της εκφράσεως «μηχανισμός μεταδόσεως», αρκεί να διαπιστωθεί ότι ο προσφεύγων, ο οποίος απέκτησε ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου στο πλαίσιο των καθηκόντων του ως διεθνούς επενδυτή, πρέπει να θεωρηθεί ότι γνώριζε τη σημασία του όρου αυτού ή ότι είναι ικανός να βρει εύκολα τι σημαίνει, ανατρέχοντας για παράδειγμα στον ιστότοπο της ΕΚΤ.

51 Τέταρτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόφαση της 22ας Μαΐου 2013 δεν περιέχει απολύτως κανένα πραγματικό περιστατικό και ότι η ΕΚΤ στηρίχθηκε σε έναν απλό θεωρητικό συλλογισμό όσον αφορά την προσβολή της αποτελεσματικότητας ενδεχόμενων μελλοντικών πράξεων παρεμβάσεως. Εν προκειμένω όμως, οι απαιτήσεις που προκύπτουν από την υποχρέωση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι υψηλές, καθόσον η ΕΚΤ διέθετε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως προκειμένου να καθορίσει αν η γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων ήταν ικανή να θίξει το δημόσιο συμφέρον.

52 Η αιτίαση αυτή, στον βαθμό που αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως ουσιώδους τύπου, πρέπει να απορριφθεί.

53 Βεβαίως, είναι αληθές ότι η ΕΚΤ διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά το ζήτημα αν το δημόσιο συμφέρον που αφορά τη δημοσιονομική, νομισματική ή οικονομική πολιτική της Ένωσης ή ενός κράτους μέλους, τα οικονομικά της ΕΚΤ ή των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος και τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Ένωση ή σε ένα κράτος μέλος μπορούσε να θιγεί από τη γνωστοποίηση των πληροφοριών που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β και, επομένως, ο έλεγχος της νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης συναφώς πρέπει να περιοριστεί στην εξακρίβωση της τηρήσεως των σχετικών με τη διαδικασία και την αιτιολόγηση κανόνων, την ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών καθώς και την έλλειψη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως και καταχρήσεως εξουσίας (απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2012, Thesing και Bloomberg Finance κατά ΕΚΤ, T-590/10, EU:T:2012:635, σκέψη 43).

54 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, λόγω του περιορισμένου ελέγχου του δικαστή της Ένωσης, η τήρηση της υποχρεώσεως που υπέχει η ΕΚΤ να αιτιολογεί επαρκώς τις αποφάσεις της έχει ακόμη πιο θεμελιώδη σημασία. Πράγματι, μόνο έτσι μπορεί ο δικαστής της Ένωσης να είναι σε θέση να ελέγξει αν συντρέχουν τα πραγματικά και τα νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1991, Technische Universität München, C-269/90, Συλλογή, EU:C:1991:438, σκέψη 14).

55 Ωστόσο, σε αντίθεση προς τα όσα προβάλλει ο προσφεύγων, εν προκειμένω, η υποχρέωση αιτιολογήσεως ουδόλως εμπόδιζε το να στηριχθεί η ΕΚΤ σε εκτιμήσεις λαμβάνουσες υπόψη την υποθετική συμπεριφορά που οι παράγοντες της αγοράς θα μπορούσαν να υιοθετήσουν κατόπιν της γνωστοποιήσεως των πληροφοριών που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής και στις συνέπειες που μια τέτοια συμπεριφορά θα μπορούσε να έχει για μελλοντικές παρεμβάσεις. Συγκεκριμένα, αφενός, η συλλογιστική αυτή είναι αρκούντως συγκεκριμένη ώστε να παρέχει τη δυνατότητα στον προσφεύγοντα να αμφισβητήσει το βάσιμό της και στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του. Αφετέρου, εν προκειμένω, ο γενικός χαρακτήρας της αιτιολογίας της ΕΚΤ δικαιολογείται από τη μέριμνα να μην αποκαλυφθούν πληροφορίες στην προστασία των οποίων αποσκοπεί η προβληθείσα εξαίρεση.

56 Πέμπτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αιτιολογία ότι υπήρχε κίνδυνος να αποκαλυφθούν η στρατηγική και η τακτική που επιδίωκαν οι επενδυτικές πράξεις δεν είναι πρόσφορη και ότι η ΕΚΤ υποστήριξε εσφαλμένα ότι έχει ανάγκες και προτιμήσεις στον επενδυτικό τομέα.

57 Οι αιτιάσεις αυτές πρέπει επίσης να απορριφθούν.

58 Συγκεκριμένα, οι εν λόγω αιτιάσεις αφορούν το βάσιμο της αιτιολογίας και δεν είναι συνεπώς ικανές να αποδείξουν παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως ουσιώδους τύπου.

59 Συνεπώς, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στον βαθμό που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

60 Περαιτέρω, στον βαθμό που ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως στηρίζεται επίσης σε παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, κατά το οποίο το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως περιλαμβάνει ιδίως την υποχρέωση της διοικήσεως να αιτιολογεί τις αποφάσεις της, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, λόγω των προηγούμενων εκτιμήσεων, ο λόγος αυτός ομοίως δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, χωρίς να απαιτείται να κριθεί το ζήτημα αν, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή στην ΕΚΤ.

61 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά το βάσιμο των εκτιμήσεων της ΕΚΤ

62 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ στις οποίες στήριξε την απόρριψη της αιτήσεώς του περί προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής ενέχουν σφάλματα. Αν τα επιχειρήματα που προέβαλε η ΕΚΤ έπρεπε να θεωρηθούν επαρκή για να απορριφθεί η πρόσβαση στα εν λόγω παραρτήματα, τούτο θα συνιστούσε εμπόδιο στο δικαίωμα στην πληροφόρηση που καθιερώνεται στο άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το οποίο θα ήταν δυσανάλογο και θα καθιστούσε άνευ αντικειμένου το δικαίωμα αυτό.

63 Η ΕΚΤ αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

64 Συναφώς, πρέπει εκ προοιμίου να σημειωθεί ότι ορισμένα από τα επιχειρήματα που προβάλλει ο προσφεύγων στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως θα μπορούσαν να αφήσουν να εννοηθεί ότι προβάλλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας αποσκοπώντας να θέσει υπό αμφισβήτηση τη συμφωνία του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258 προς το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

65 Με την απάντησή του όμως της 10ης Νοεμβρίου 2014 στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω), ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι, σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο θα θεωρούσε ότι, εν προκειμένω, πληρούνται οι προϋποθέσεις των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258, δεν θα διατηρούσε την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που αφορούσε το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258.

66 Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί αν από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων προκύπτει πλάνη επηρεάζουσα το βάσιμο του συμπεράσματος της ΕΚΤ, κατά το οποίο η μερική απόρριψη της αιτήσεως προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής δικαιολογείται βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258.

67 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 35 έως 38 ανωτέρω, προς στήριξη του συμπεράσματος αυτού, η ΕΚΤ ανέφερε, κατ ουσίαν, ότι η γνωστοποίηση των λεπτομερών και αναλυτικών στοιχείων σχετικά με τα κρατικά ομόλογα που αυτή και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος απέκτησαν στο πλαίσιο του SMP θα μπορούσε να παρακινήσει τους παράγοντες της αγοράς να εξαγάγουν συμπεράσματα σχετικά με τη στρατηγική, την τακτική ή τη μέθοδο που θα μπορούσαν να ακολουθηθούν στο πλαίσιο μελλοντικών παρεμβάσεων. Τούτο θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα των εν λόγω παρεμβάσεων και, τελικώς, τη νομισματική πολιτική της Ένωσης, καθώς και τα οικονομικά της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος.

68 Ο προσφεύγων φρονεί ότι οι εκτιμήσεις αυτές είναι εσφαλμένες. Προς στήριξη του υπό κρίση λόγου, δεν αναπτύσσει αυτοτελή επιχειρήματα, αλλά περιορίζεται στο να κάνει αναφορά στα επιχειρήματα που ανέπτυξε στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Συνεπώς, πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, στον βαθμό που δεν αφορούν, ή τουλάχιστον όχι αποκλειστικά, παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως ουσιώδους τύπου αλλά επίσης το βάσιμο των εκτιμήσεων της ΕΚΤ.

– Επί των αιτιάσεων που αντλούνται ιδίως από τον υποθετικό χαρακτήρα των εκτιμήσεων της ΕΚΤ

69 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ στηρίζονται σε απλούς θεωρητικούς συλλογισμούς, αλλά δεν στηρίζονται σε κανένα πραγματικό περιστατικό. Τέτοιες εκτιμήσεις δεν μπορούν να δικαιολογήσουν άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1,

στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258. Στο πλαίσιο αυτό, ο προσφεύγων ισχυρίζεται επίσης ότι το αίτημά του δεν αφορούσε μέτρα παρεμβάσεως αλλά αποκλειστικά την συμφωνία ανταλλαγής και ότι, εν πάση περιπτώσει, κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο υπέβαλε την αίτησή του το SMP είχε ήδη λήξει.

70 Συναφώς, πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι η τροποποιηθείσα απόφαση 2004/258 αποσκοπεί, όπως αναφέρουν οι αιτιολογικές της σκέψεις 2 και 3, να εξασφαλίσει ευρύτερη πρόσβαση στα έγγραφα της ΕΚΤ από εκείνη που υπήρχε υπό το καθεστώς της αποφάσεώς της 1999/284/ΕΚ, της 3ης Νοεμβρίου 1998, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα και τα αρχεία της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ/1998/12) (ΕΕ L 110, σ. 30), μεριμνώντας ταυτόχρονα για την προστασία της ανεξαρτησίας της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος καθώς και της εμπιστευτικότητας ορισμένων ζητημάτων που άπτονται της ασκήσεως των καθηκόντων της ΕΚΤ.

71 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258 παρέχει έτσι σε κάθε πολίτη της Ένωσης και σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την έδρα του σε κράτος μέλος δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα της ΕΚΤ, υπό την επιφύλαξη των προϋποθέσεων και των ορίων που καθορίζονται από την απόφαση αυτή.

72 Το δικαίωμα αυτό υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς στηριζόμενους σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος. Ειδικότερα, το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258 προβλέπει εξαιρέσεις από την πρόσβαση σε έγγραφο σε περίπτωση που η γνωστοποίησή του θα έθιγε την προστασία του δημοσίου συμφέροντος, όσον αφορά τη δημοσιονομική, νομισματική ή οικονομική πολιτική της Ένωσης ή ενός κράτους μέλους, ή τα οικονομικά της ΕΚΤ ή των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος.

73 Οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως που προβλέπονται στο άρθρο 4 της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258, δεδομένου ότι παρεκκλίνουν από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα που προβλέπει το άρθρο της 2, παράγραφος 1, πρέπει να τυγχάνουν στενής ερμηνείας και εφαρμογής. Συνεπώς, όταν η ΕΚΤ αποφασίζει να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο το οποίο της ζητήθηκε να γνωστοποιήσει, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως, οφείλει, καταρχήν, να δικαιολογήσει τον λόγο για τον οποίο η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύει η συγκεκριμένη εξαίρεση που προβλέπει η διάταξη αυτή την οποία επικαλείται (απόφαση Thesing και Bloomberg Finance κατά ΕΚΤ, σκέψη 53 ανωτέρω, EU:T:2012:635, σκέψεις 41 και 42).

74 Με γνώμονα τις αρχές αυτές πρέπει να εξεταστεί αν οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ ήταν επαρκείς για να δικαιολογήσουν τη μερική απόρριψη της αιτήσεως προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής.

75 Πρώτον, στον βαθμό που ο προσφεύγων προσάπτει στην ΕΚΤ ότι στηρίχθηκε σε υποθέσεις, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει των κανόνων που προβλέπει το άρθρο 4 της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258, η ΕΚΤ οφείλει να συγκρίνει, αφενός, την υφιστάμενη κατάσταση, στην οποία η πρόσβαση στα έγγραφα δεν έχει (ακόμη) επιτραπεί, και, αφετέρου, μια υποθετική κατάσταση, στην οποία η πρόσβαση στα έγγραφα θα έχει επιτραπεί. Συνεπώς, το γεγονός και μόνον ότι, στην απόφασή της περί μερικής αρνήσεως προσβάσεως, η ΕΚΤ έλαβε υπόψη την υποθετική κατάσταση στην οποία θα επέτρεπε την πρόσβαση στα παραρτήματα Α και Β δεν είναι, αυτό καθαυτό, ικανό να θέσει εν αμφιβόλω το βάσιμο της συλλογιστικής της.

76 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί αν τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων είναι ικανά να αποδείξουν ότι, στην απόφασή της της 22ας Μαΐου 2013, η ΕΚΤ δεν εξέθεσε επαρκώς συγκεκριμένα τον κίνδυνο προσβολής του προστατευόμενου συμφέροντος ή ότι οι εκτιμήσεις της συναφώς είναι πλημμελείς λόγω πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

77 Στο πλαίσιο αυτό, καταρχάς, πρέπει να τονιστεί ότι ο προσφεύγων δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να θέσει εν αμφιβόλω το βάσιμο της εκτιμήσεως της ΕΚΤ ότι η γνωστοποίηση των στοιχείων που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα αποκάλυπτε την ακριβή σύνθεση του χαρτοφυλακίου του SMP και θα παρείχε συνεπώς τη δυνατότητα στους παράγοντες της αγοράς να γνωρίσουν μεταξύ άλλων τις ονομαστικές αξίες, το επιτόκιο των τοκομεριδίων, τις ημερομηνίες καταβολής των τόκων και τις ημερομηνίες εξοφλήσεως των ομολόγων του Δημοσίου που αποκτήθηκαν στο πλαίσιο του SMP. Συγκεκριμένα, συναφώς, ο προσφεύγων περιορίζεται στο να ισχυριστεί ότι δεν ζητεί την πρόσβαση στα έγγραφα που εμπίπτουν ευθέως στην παρέμβαση της ΕΚΤ. Όπως όμως υποστηρίζει η ΕΚΤ, είναι δυνατόν, βάσει των πληροφοριών που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής, να προσδιοριστούν τα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου που απέκτησαν η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος στο πλαίσιο του SMP.

78 Εν συνεχεία, σε αντίθεση προς τα όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, το γεγονός ότι το SMP είχε ήδη λήξει δεν καθιστά τις εκτιμήσεις αυτές προδήλως αλυσιτελείς. Συγκεκριμένα, κατά τη συλλογιστική της ΕΚΤ, η γνωστοποίηση των στοιχείων που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα μπορούσε να παρακινήσει τους παράγοντες της αγοράς να προβλέψουν τη στρατηγική, την τακτική και τη μέθοδο που θα μπορούσαν να υιοθετηθούν από αυτήν και από τις ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος στο πλαίσιο μελλοντικών παρεμβάσεων. Όπως όμως έχει ήδη κρίνει το Γενικό Δικαστήριο, είναι σύνηθες οι παράγοντες της αγοράς να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες που γνωστοποιούν οι κεντρικές τράπεζες, καθόσον οι αναλύσεις και οι αποφάσεις των τελευταίων αυτών θεωρούνται ιδιαιτέρως σημαντική και αξιόπιστη πηγή για να εκτιμηθούν οι τρέχουσες και μελλοντικές εξελίξεις στις χρηματοπιστωτικές αγορές (απόφαση Thesing και Bloomberg Finance κατά ΕΚΤ, σκέψη 53 ανωτέρω, EU:T:2012:635, σκέψεις 52, 57 και 63).

79 Περαιτέρω, ο προσφεύγων θέτει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση της ΕΚΤ ότι η αποτελεσματικότητα μελλοντικών παρεμβάσεων και η χρηματοπιστωτική κατάστασή της καθώς και αυτή των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος θα μπορούσαν να θιγούν σε περίπτωση που ορισμένοι παράγοντες της αγοράς θα ενεργούσαν με βάση προγνωστικά πραγματοποιούμενα βάσει των στοιχείων που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής.

80 Όσον αφορά το στοιχείο αυτό της αιτιολογίας του εγγράφου της 22ας Μαΐου 2013, η ΕΚΤ διευκρίνισε ότι η γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικά με τη μέθοδο που ακολουθήθηκε στο πλαίσιο του SMP θα μπορούσε να θίξει μέτρα παρεμβάσεως έχοντα πανομοιότυπο ή παρόμοιο σκοπό με αυτόν που επιδιώχθηκε με το SMP. Τα προγράμματα αυτά αποσκοπούν στο να παρακινήσουν τους παράγοντες της αγοράς να επενδύσουν σε μια κατηγορία κρατικών ομολόγων, ενδεχομένως προτού η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος αγοράσουν τέτοια ομόλογα, προκειμένου να ωφεληθούν από την εξέλιξη των τιμών που προκαλείται από τις αγορές αυτές. Τα εν λόγω συστήματα θα μπορούσαν να έχουν θετικά αποτελέσματα στο σύνολο των ομολόγων που περιλαμβάνονται στη σχετική κατηγορία. Οι παράγοντες της αγοράς, δεδομένου ότι δεν γνωρίζουν τα ομόλογα που προτιμούν η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος, παροτρύνονται να επενδύσουν ευρέως σε όλη τη σχετική κατηγορία. Αντιθέτως, αν οι παράγοντες της αγοράς είχαν πρόσβαση στα λεπτομερή και αναλυτικά στοιχεία που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής, θα υπήρχε κίνδυνος να θιγούν η αποτελεσματικότητα των μέτρων παρεμβάσεως και, σε τελική ανάλυση, εκείνη της νομισματικής πολιτικής, καθώς και τα οικονομικά της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος. Στην περίπτωση αυτή, οι παράγοντες της αγοράς θα μπορούσαν να παρακινηθούν να πραγματοποιήσουν προγνωστικά προκειμένου να καθορίσουν ειδικότερα τα είδη κρατικών ομολόγων που θα μπορούσαν να αγοραστούν από την ΕΚΤ και τις ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος και να επικεντρώσουν τις αγορές τους σε αυτά τα είδη ομολόγων. Αφενός, τούτο θα ενείχε τον κίνδυνο να έχει ως συνέπεια αύξηση των τιμών για τα είδη ομολόγων που οι παράγοντες της αγοράς θα έχουν προσδιορίσει ως δυνάμενα να αγοραστούν από την ΕΚΤ και τις ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος. Στον βαθμό που τα ομόλογα αυτά θα αντιστοιχούσαν πράγματι στις προτιμήσεις της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος, οι τελευταίες αυτές θα μπορούσαν να αναγκαστούν είτε να αγοράσουν αυτά τα είδη ομολόγων σε υψηλότερες τιμές είτε να αγοράσουν διαφορετικά ομόλογα που αντιστοιχούν λιγότερο στις προτιμήσεις τους. Αφετέρου, η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος θα μπορούσαν να

αναγκαστούν να αγοράσουν ομόλογα διαφόρων ειδών στη σχετική κατηγορία, προκειμένου να παρακινήσουν τους παράγοντες της αγοράς να επενδύσουν στο σύνολο των ομολόγων που περιέχονται στην εν λόγω κατηγορία, αντί να επικεντρωθούν σε ορισμένα είδη ομολόγων.

81 Συναφώς, καταρχάς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι εκτιμήσεις αυτές της ΕΚΤ στηρίζονται σε μια απίθανη υπόθεση. Βεβαίως, με το ανακοινωθέν Τύπου της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, η ΕΚΤ ανήγγειλε τα τεχνικά χαρακτηριστικά όσον αφορά την αγορά κρατικών ομολόγων στο πλαίσιο του προγράμματος σχετικά με τις ΟΜΤ (στο εξής: πρόγραμμα ΟΜΤ) (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω). Ωστόσο, μπορούσε να προβλεφθεί ότι η ΕΚΤ και οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος δεν θα προέβαιναν σε αγορές κρατικών ομολόγων στο πλαίσιο του εν λόγω προγράμματος.

82 Στο πλαίσιο αυτό, πρώτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι από μια απόφαση των υπουργών της ευρωζώνης στο τέλος του έτους 2014 προκύπτει ότι το μέτρο που εξεταζόταν στο πλαίσιο της νομισματικής πολιτικής σχετικά με την Ελληνική Δημοκρατία ήταν το άνοιγμα πιστωτικής γραμμής. Συνεπώς, δεν εξεταζόταν πλέον η αγορά ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου.

83 Η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

84 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η νομιμότητα μιας πράξεως της Ένωσης πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίσταντο κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της (απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1979, Γαλλία κατά Επιτροπής, 15/76 και 16/76, Συλλογή, EU:C:1979:29, σκέψη 7). Οι περιστάσεις όμως στις οποίες αναφέρεται ο προσφεύγων είναι μεταγενέστερες της αποφάσεως της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013 και επομένως δεν είναι ικανές να θέσουν εν αμφιβόλω τη νομιμότητά της.

85 Δεύτερον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, κατά το ανακοινωθέν Τύπου της ΕΚΤ της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, η αγορά κρατικών ομολόγων στο πλαίσιο του προγράμματος ΟΜΤ προϋποθέτει ότι το κράτος που έχει εκδώσει τα ομόλογα των οποίων σχεδιάζεται η αγορά διαπραγματεύεται ένα πρόγραμμα εξυγίανσης με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (στο εξής: ΕΜΣ). Εν προκειμένω, η διαπραγμάτευση ενός τέτοιου προγράμματος θα μπορούσε να αποκλειστεί. Συγκεκριμένα, οι αποφάσεις του ΕΜΣ μπορούν να ληφθούν μόνο κατ' ομοφωνία και, λόγω των αμφιβολιών του Bundesverfassungsgericht (Γερμανικού Συνταγματικού Δικαστηρίου) που προέκυπταν από την αίτησή του προδικαστικής αποφάσεως της 14ης Ιανουαρίου 2014 στις υποθέσεις 2 BvR 2728/13 έως 2 BvR 2731/13 και 2 BvR 13/13 (υπόθεση C-62/14, Gauweiler κ.λπ., που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου), και εκείνων της Bundesbank (Γερμανική Κεντρική Τράπεζα) σχετικά με τη νομιμότητα του προγράμματος ΟΜΤ, ένα μέλος της Γερμανική Κυβερνήσεως ανέφερε ότι δε θα εγκρινόταν ένα τέτοιο πρόγραμμα εξυγίανσης.

86 Η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

87 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να τονιστεί ότι ο προσφεύγων περιορίζεται στην εξέταση της αγοράς κρατικών ομολόγων στο πλαίσιο του προγράμματος ΟΜΤ όπως περιγράφεται στο ανακοινωθέν Τύπου της ΕΚΤ της 6ης Σεπτεμβρίου 2012. Οι εκτιμήσεις όμως της ΕΚΤ που μνημονεύονται στη σκέψη 80 ανωτέρω δεν περιορίζονται στην αγορά κρατικών ομολόγων στο πλαίσιο του προγράμματος ΟΜΤ, αλλά αφορούν κάθε μέτρο παρεμβάσεως που έχει πανομοιότυπο ή παρόμοιο σκοπό με αυτόν που επιδιώκεται με το SMP. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ΕΚΤ διαθέτει πολύ ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την επιλογή και τον καθορισμό των μέτρων που λαμβάνει στο πλαίσιο της εκπληρώσεως των καθηκόντων της. Συνεπώς, όταν η ΕΚΤ εξέτασε το αν η πρόσβαση στα παραρτήματα Α και Β μπορούσε να θίξει τη νομισματική πολιτική της Ένωσης, τη χρηματοπιστωτική κατάστασή της ή εκείνη των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος, εδικαιούτο να λάβει υπόψη το σύνολο των μέτρων στη λήψη των οποίων θα μπορούσε να οδηγηθεί στο μέλλον και δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη αποκλειστικά μέτρα που προβλέπουν την προϋπόθεση, που προβλέπεται στο

ανακοινωθέν Τύπου της ΕΚΤ της 6ης Σεπτεμβρίου 2012 σχετικά με τις ΟΜΤ, ότι η αγορά κρατικών ομολόγων στο πλαίσιο του προγράμματος αυτού θα υπέκειτο στον όρο ότι το οικείο κράτος μέλος θα διαπραγματευθεί ένα πρόγραμμα εξυγίανσης με τον ΕΜΣ.

88 Εν πάση περιπτώσει, τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι, κατά τη χρονική στιγμή κατά την οποία η ΕΚΤ εξέδωσε την απόφαση της 22ας Μαΐου 2013, ήταν πρόδηλο ότι οι όροι που προβλέπονται στο ανακοινωθέν Τύπου δεν θα μπορούσαν να τηρηθούν.

89 Αφενός, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως του Bundesverfassungsgericht στην υπόθεση C-62/14, αρκεί να διαπιστωθεί ότι από την εν λόγω αίτηση δεν προκύπτει ότι το δικαστήριο αυτό θεωρεί ότι κάθε αγορά κρατικών ομολόγων από την ΕΚΤ ή από τις ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος στο πλαίσιο του προγράμματος ΟΜΤ είναι αντίθετη προς το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης. Αντιθέτως, από τις σκέψεις 99 και 100 μεταξύ άλλων της αιτήσεως αυτής προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι το δικαστήριο αυτό δεν αποκλείει ότι το πρόγραμμα ΟΜΤ, ερμηνευόμενο στενά, θα μπορούσε να θεωρηθεί σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης.

90 Αφετέρου, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την αντίθεση προς την έγκριση ενός νέου προγράμματος εξυγίανσης που διατύπωσε ένα μέλος της Γερμανικής Κυβερνήσεως, αρκεί να τονιστεί ότι από το ανακοινωθέν της ΕΚΤ της 6ης Σεπτεμβρίου 2012 προκύπτει ότι το πρόγραμμα ΟΜΤ εφαρμοζόταν σε κράτη που μετείχαν ήδη σε πρόγραμμα εξυγίανσης. Ακόμα και αν υποτεθεί ότι ένα πρόγραμμα εξυγίανσης δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης για ένα κράτος μέλος που δεν μετέχει ακόμη σε τέτοιο πρόγραμμα, τούτο δεν θα είχε συνεπώς αποκλείσει την αγορά ομολόγων κρατών που μετείχαν ήδη σε τέτοιο πρόγραμμα.

91 Συνεπώς, κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι, στις 22 Μαΐου 2013, ήτοι κατά τη χρονική στιγμή που η ΕΚΤ απέρριψε εν μέρει την επίδικη αίτηση προσβάσεως, μπορούσε να αποκλεισθεί ότι η ίδια ή οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος θα προέβαιναν στην αγορά κρατικών ομολόγων στο πλαίσιο του προγράμματος ΟΜΤ.

92 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων δεν δύναται να αποδειχθεί ότι οι μνημονευθείσες στις σκέψεις 37 και 38 ανωτέρω εκτιμήσεις της ΕΚΤ, κατά τις οποίες η γνωστοποίηση των στοιχείων που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα μιας μελλοντικής παρεμβάσεως επιδιώκουσας πανομοιότυπο ή παρόμοιο σκοπό με αυτόν που επιδιώκει το SMP, στηρίζονται σε μια υπόθεση που δεν είναι επαρκώς πιθανή ή είναι πλημμελείς λόγω πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

93 Εν συνεχεία, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η εκτίμηση της ΕΚΤ ότι η γνωστοποίηση των στοιχείων που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής ήταν ικανή να θίξει την αποτελεσματικότητα μελλοντικών μέτρων παρεμβάσεως δεν μπορεί να αφορά μέτρα των οποίων οι σκοποί είναι διαφορετικοί από τους σκοπούς που επιδιώκει το SMP. Συγκεκριμένα, ακόμα και αν αυτά τα μέτρα συνεπάγονταν επίσης την αγορά κρατικών ομολόγων, παρόμοιες αγορές με αυτές που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο του SMP δεν θα μπορούσαν να επαναληφθούν αν τα μέτρα παρεμβάσεως επιδιώκουν διαφορετικούς σκοπούς.

94 Η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

95 Πρώτον, η αιτίαση αυτή είναι αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ σχετικά με τα μέτρα παρεμβάσεων που έχουν πανομοιότυπο ή παρόμοιο σκοπό με αυτόν του SMP που εξετάστηκαν στις σκέψεις 80 έως 92 ανωτέρω αρκούν αυτές καθαυτές για να δικαιολογήσουν τη μερική απόρριψη της αιτήσεως προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής.

96 Δεύτερον, και εν πάση περιπτώσει, όπως ορθώς υποστηρίζει η ΕΚΤ, όταν μια παρέμβαση συνεπάγεται την αγορά κρατικών ομολόγων από την ΕΚΤ και από τις ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος, υπάρχει κίνδυνος οι παράγοντες της αγοράς να στηριχθούν στις πληροφορίες σχετικά με παρόμοιες αγορές κατά το παρελθόν για να προσδιορίσουν, σωστά ή λάθος, τις προτιμήσεις της ΕΚΤ και των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος για ορισμένα είδη κρατικών ομολόγων του Δημοσίου οι οποίες θεωρούν ότι ισχύουν ανεξάρτητα από τον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η αγορά των κρατικών ομολόγων.

97 Σε μια τέτοια όμως περίπτωση, λόγω των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στη σκέψη 80 ανωτέρω, η γνωστοποίηση των πληροφοριών που περιέχονται στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα των μέτρων παρεμβάσεως της ΕΚΤ και τη χρηματοπιστωτική της κατάσταση ή εκείνη των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος.

98 Επομένως, πρέπει να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ που περιλαμβάνονται στο έγγραφο της 22ας Μαΐου 2013, κατά τις οποίες η γνωστοποίηση των παραρτημάτων Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα μελλοντικών μέτρων παρεμβάσεως και, τελικώς, τη νομισματική καθώς και τη χρηματοπιστωτική της κατάσταση και εκείνη των ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος, στηρίζονται σε μια αμιγώς υποθετική κατάσταση ή είναι πλημμελείς λόγω πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

– Επί της αιτιάσεως που αφορά τον δημόσιο σκοπό που επιδιώκουν οι παρεμβάσεις

99 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ που στηρίζονται στη στρατηγική της χαρτοφυλακίου και στις προτιμήσεις της στον τομέα των επενδύσεων είναι εσφαλμένες. Οι παρεμβάσεις της ΕΚΤ επιδιώκουν έναν δημόσιο σκοπό και δεν έχει συνεπώς στρατηγική χαρτοφυλακίου ή προτιμήσεις στον τομέα των επενδύσεων.

100 Η αιτίαση αυτή είναι επίσης απορριπτέα.

101 Συναφώς, αρκεί να τονιστεί ότι, όταν μια παρέμβαση συνεπάγεται την αγορά κρατικών ομολόγων, το γεγονός ότι επιδιώκει δημόσιο σκοπό δεν αντιτίθεται στο να μπορούν η ΕΚΤ ή οι ΕθνΚΤ του Ευρωσυστήματος να έχουν προτιμήσεις για ορισμένα είδη κρατικών ομολόγων.

102 Επομένως, πρέπει να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι καμία από τις αιτιάσεις που προέβαλε ο προσφεύγων δεν δύναται να θέσει εν αμφιβόλω το βάσιμο των εκτιμήσεων της ΕΚΤ, κατά τις οποίες η άρνηση της προσβάσεως στα παραρτήματα Α και Β της συμφωνίας ανταλλαγής ήταν δικαιολογημένη βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258.

103 Λαμβανομένης υπόψη της διευκρινίσεως στην οποία προέβη ο προσφεύγων και η οποία μνημονεύθηκε στη σκέψη 65 ανωτέρω, παρέλκει η εξέταση ενδεχόμενης ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας αφορώσας το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258.

104 Ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει επομένως να απορριφθεί, χωρίς να απαιτείται η εξέταση των αιτιάσεων που αφορούν το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, έβδομη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258, που προβλέπει ότι δεν επιτρέπεται η πρόσβαση σε έγγραφο ή η γνωστοποίησή του όταν θίγουν την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Ένωση ή σε κράτος μέλος. Συγκεκριμένα, οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς. Σύμφωνα με την όλη οικονομία του άρθρου 4 της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258, η απόρριψη αιτήσεως προσβάσεως είναι δικαιολογημένη όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαιτούνται από μία των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο αυτό. Εν προκειμένω όμως, η απόρριψη αυτή μπορεί να στηριχθεί στο άρθρο 4, παράγραφος 1,

στοιχείο α′, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258. Συνεπώς, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι αιτιάσεις που αφορούν το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, έβδομη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258 είναι βάσιμες, δεν θα μπορούσαν να θέσουν εν αμφιβόλω τη δικαιολόγηση της απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας της νομικής βάσεως της αποφάσεως της 22ας Μαΐου 2013

105 Στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, έβδομη περίπτωση, της τροποποιηθείσας αποφάσεως 2004/258 δεν είναι σύμφωνο με το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ ούτε με το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Αφενός, η εξαίρεση που προβλέπει η διάταξη αυτή δεν καλύπτεται πλέον από τον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43). Αφετέρου, οι αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2011/342 δεν αναφέρονται στη διεύρυνση αυτή των λόγων αρνήσεως. Συνεπώς, η απόφαση της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013 δεν μπορεί να στηρίζεται στην απόφαση αυτή.

106 Η ΕΚΤ αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

107 Ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής με βάση τις εκτιμήσεις που διατυπώθηκαν στη σκέψη 104 ανωτέρω.

108 Δεδομένου ότι το σύνολο των προβληθέντων λόγων πρέπει να απορριφθεί, επιβάλλεται η απόρριψη του αιτήματος περί ακυρώσεως της αποφάσεως της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013.

3. *Επί του εγγράφου της ΕΚΤ της 16ης Απριλίου 2013*

109 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 24 ανωτέρω, το ακυρωτικό αίτημα πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά μόνο την απόφαση της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013.

110 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν υποτεθεί ότι ο προσφεύγων ζήτησε επίσης την ακύρωση του εγγράφου της ΕΚΤ της 16ης Απριλίου 2013, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα αυτό, δεδομένου ότι το σύνολο των λόγων που προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος περί ακυρώσεως του εγγράφου της ΕΚΤ της 22ας Μαΐου 2013 πρέπει να απορριφθεί και ο προσφεύγων δεν προέβαλε χωριστούς λόγους προς στήριξη ενδεχόμενου αιτήματος περί ακυρώσεως της αποφάσεως της ΕΚΤ της 16ης Απριλίου 2013.

111 Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος για να κριθεί η περί απαραδέκτου αιτίαση που προέβαλε η ΕΚΤ, κατά την οποία δεν είναι επαρκώς σαφές ενδεχόμενο αίτημα περί ακυρώσεως του εγγράφου της ΕΚΤ της 16ης Μαΐου 2013.

112 Βάσει του συνόλου των προεκτεθέντων, η προσφυγή πρέπει επομένως να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

113 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της ΕΚΤ, σύμφωνα με τα αιτήματά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τον Versorgungswerk der Zahnärztekammer Schleswig-Holstein στα δικαστικά έξοδα.

Berardis Czúcz Popescu

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Ιουνίου 2015.

(υπογραφές)